

neret din uzină, că nu am găsit modalitățile prin care nu numai să abordăm, ci și să rezolvăm într-un fel și probleme de acest gen. Dar mi se pare că inițiativa trebuie să aparțină în primul rând teatrelor, și nu nouă. Or, teatrele s-au mulțumit cu publicul format din oameni din categoria celor care vin la teatru oricum, fără să inșiși pentru a-i aduce în sală. Planul de încasări, și l-au făcut, nu știu dacă și-au realizat în întregime și sarcinile sociale.

Sînt un spectator de teatru pasionat. Ca admirator al artei scenice, am acumulat o oarecare experiență, „m-am calificat în stal“. Cred că nu iignesc pe nimeni dacă voi remarca diferența care există în prezent între școala românească de interpretare teatrală și dramaturgie. Diferența, mi-o explic eu, provine din faptul că școala de interpretare s-a format și se dezvoltă pe baza tradiției școlii interpretative românești, în timp ce în dramaturgie noi nu am avut o școală în adevăratul înțeles al cuvîntului. De aceea, dubuirile în dramaturgie mai persistă.

După părerea mea, proba maturității unei școli teatrale nu o dă comedia, ci tragedia. Și în viață mi se pare că e așa: mult mai lesne ți-e să rizi, decît să te emoționezi pînă la lacrimi de o situație tragică în care se află un om. Aș vrea să văd reprezentată pe scenă o tragedie, care să dezbată durerile, și dragostea, și puterile unui om de a înfrunta greutățile. Cred că la necaz îl poți cunoaște, într-adevăr, pe Om. M-ar bucura foarte mult dacă într-o asemenea piesă, într-o tragedie cu caractere tari, ar fi redată acțiunile eroilor clasei muncitoare, ale eroilor uteciști, care s-au jertfit pentru victoria societății noastre de azi. Adevărul unor asemenea personaje le-ar fi îndemna tinerilor și pentru comportare și pentru modul lor de a privi rostul eroismului adevărat. În nici un caz, convingerea lor în forța teatrului nu va fi creată de comedioare cu replici cînd tăioase, cînd jucăușe.

Ing. DAN FĂRCAȘ **șeful secției relec**

Spectacolul care domină acum în memoria mea e *Dispariția lui Galy Gay*. E excelent! Toți interpreții sînt la înălțime, m-a impresionat și ca tehnică și ca interpretare, am apreciat și dificultatea pe care a avut-o regizorul de depășit. Dar, cum întotdeauna mă gîndesc și la măsura în care pot recomanda tinerilor din organizația noastră să vizioneze spectacolul de teatru la care asist, mi se pare că păstrarea citorva scene de un gust îndoielnic, le-ar putea dăuna înțelegerii juste a spectacolului.

În general, am probleme în alegerea unor titluri de spectacole, pe care să le recomand din toată inima tinerilor spre vizionare. Este o mare lipsă de spectacole de teatru dedicate problemelor tineretului. În general, unui observator mai puțin pătrunzător, prin stridența lor, lichelele îi sar în ochi. Sînt destui tineri peste tot care dau multă bătaie de cap societății, colectivelor în care muncesc, familiilor lor. „Cazuri“ sînt și pe la noi, dar ceea ce sînt convinsă că e caracteristic pentru tinerii din uzina noastră și, desigur, nu numai pentru ei, este că marea majoritate urmează la școli, că muncesc pentru a înălța nivelul performanțelor pe care le obțin în viață.

— *Teatrul le e de vreun folos în această tentativă?*

— Cred că da. Atunci cînd le oferă exemple bune, pilde de urmat. Nu vorbe de spus în diferite prilejuri, bancuri sau ticuri, ci modele de comportare, adică personaje al căror exemplu să-l urmeze.

— *Dumneavoastră ați avut un asemenea model?*

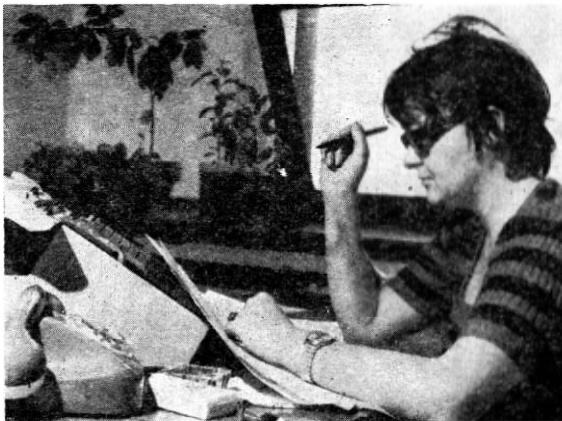
— Nu. Eu nu cred că poți trăi în umbra sau în cîrca unui personaj o viață. Nu este vorba de un exemplu de copiat, ci de un comportament pilduitor. Eu am selectat ce-am considerat că era util pentru mine din multe personaje, și nu numai din personajele feminine. Cred că tinerilor le lipsește în momentul de față o piesă frumoasă a adolescenței, a primei iubiri, a primului contact cu munca. Lipsa unei piese bine scrise despre probleme specifice vârstei lor îi îndepărtează de teatru, îi determină să se ducă acolo unde li se pare că se regăsește: pe stadion, la filmele de aventuri, la dans, acolo unde n-au nevoie de dispensă de vîrstă pentru a li se părea că sînt și ei „eroi“.

— *Cum credeți că e posibilă concilierea între publicul tînr și teatru?*

— Prietr-o susținută muncă de propagandă teatrală. Atîta timp cît elevii școlilor profesionale vor fi chemați mai ales la spectacolele unde merge mai slab vînzarea bileteilor, șansele atragerii lor spre teatru sînt

destul de reduse. Atâta timp cât teatrul profesionist rămîne foarte legat de un număr mic de scene — desigur, bine utilizate — iarăși nu se poate face prea mult pentru atragerea tinerilor spre teatru. Cred că oamenii de teatru trebuie să încerce să cunoască mai bine publicul tînăr. Nu prin studiile sociologilor, nici prin anchetele reporterilor, ci direct. Linia dreaptă rămîne, totuși, calea cea mai rapidă — și mai justă — între două puncte.

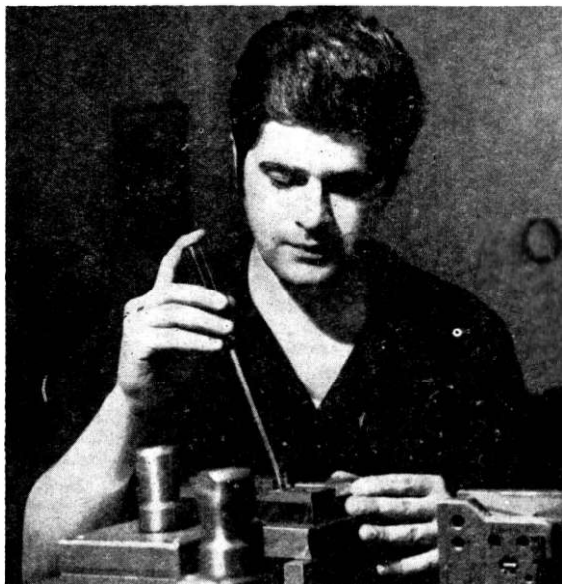
ARITICA SPĂTARU economistă

Aritica Spătaru

VREAU SĂ VĂD MAI MULTE COMEDII

Abia aștept să înceapă stagiunea. Mi-au rămas necunoscute câteva spectacole, despre care am auzit vorbindu-se mult: *Disparația lui Galy Gay*, *Virginia Woolf*. Mă duc la teatru cu regularitate, o dată la două săptămîni. Vreau, bineînțeles, să văd premierele acestei stagiuni și, mai ales, vreau să văd mai multe comedii distractive și instructive. Și, în plus, vreau să-i văd pe actorii mei preferați: Radu Beligan, Marcela Răușu, Octavian Coteșcu, Stela Popescu, Toma Caragiu și alții. În stagiunea trecută am văzut, printre altele, *Părinții teribili*, *Opinia publică*, *Puricele în ureche*, *Mandragora*, *Moartea ultimului golan*. Ca să iau bilet la acest ultim spectacol, am stat la coadă o oră și jumătate. Asta, fiindcă distribuitorul biletelor de teatru din uzină nu ne aduce, întotdeauna, bilete la ceea ce dorim noi. Mi-a plăcut mult *Opinia publică*, care a exercitat asupra mea un dublu efect: m-a făcut să gîndesc asupra unor grave aspecte ale realității, și m-a distrat copios. Alături de filme, excursii și meciuri, cea mai mare plăcere a mea este să văd la teatru o comedie. Aș vrea să nu vă surprindă părerea mea și repertoriul selectat de mine. Nu mi-e de loc jenă să afirm că mă duc la teatru ca să mă distrez și să mă relaxez. Dacă n-ar fi așa, dacă teatrul n-ar reprezenta pentru mine o delectare, aș avea, poate, o altă pasiune. După o săptămînă de muncă în uzină și în școală (urmez liceul seral industrial — tehnologia construcțiilor de mașini), simt nevoia acută a unui spectacol recreativ, amuzant. La estradă nu mă duc pentru că aceste spectacole au o tentă de vulgaritate care-mi displace, pentru că am văzut, aici, cum se denaturează niște melodii lirice, cu

Lucian Bera

parțiam autentic, pe care le iubesc. Să știți că în ciuda prejudecăților și a fidelor impresii care circulă pe seama tineretului, acesta are mare nevoie de lirism și de poezie, dar autentice, nu surrogate liripoase. Nu cîntec piese. Imi face plăcere să cunosc un text prin spectacol. Nu-mi place să mi se dea prea multe amănunte despre un spectacol, căci dacă cunosc în amănunt mecanismul unui spectacol, nu-l mai urmăresc cu interes, pierd misterul și farmecul. De aceea